

Victoria

Per Nuri Freixes Comas
Capítol 3

El viatge de Vancouver a Victòria m'han dit que dura unes tres hores; primer cal pujar a l'autocar que et porta fins un ferry que travessant un canal de mar et deix a una punta de la Illa de Vancouver i des d'aquí altre cop autocar fins a Victòria, la Capital de la Columbia Britànica.

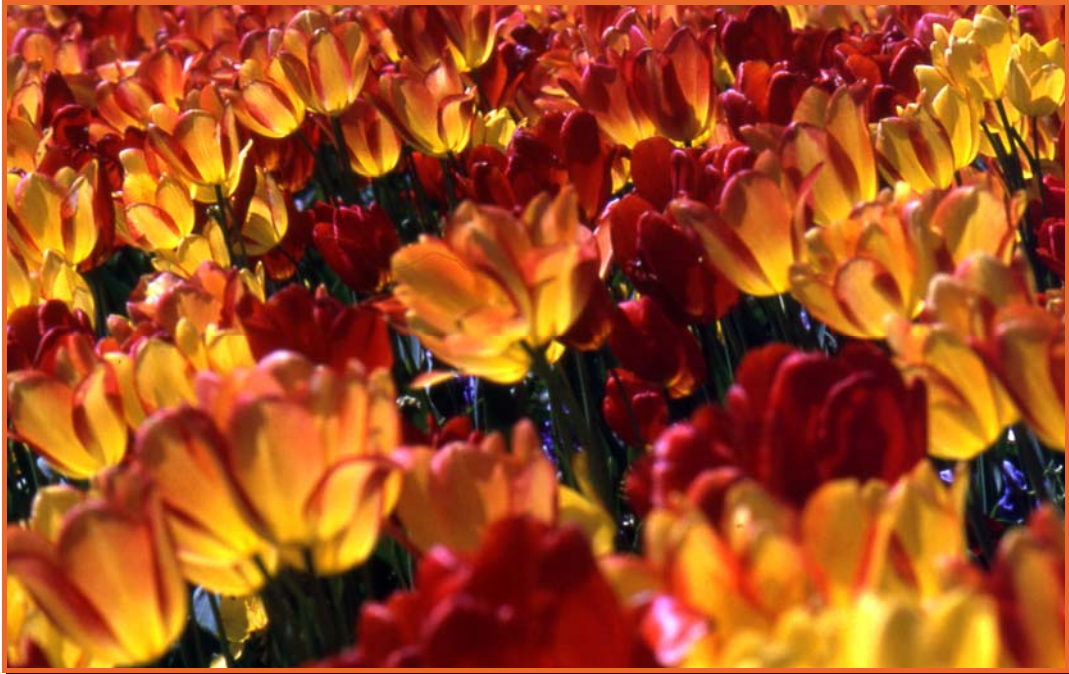
El trajecte a la coberta del vaixell en mig d'un mar vorejat de muntanyes que s'allunyen per un costat i s'apropen per l'altre es fa més curt del que és, i ben aviat em trobo altre cop a l'autocar que en molt poc temps ens deixa al bell mig de la ciutat.

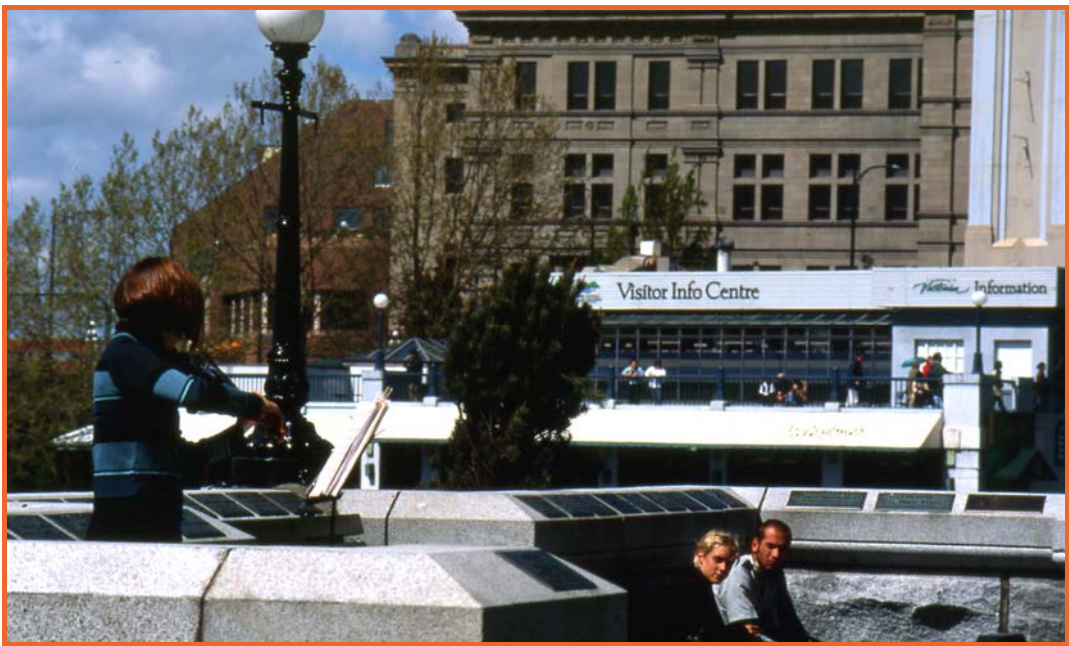
Victoria

Per Nuri Freixes Comas
Capítol 3

Victòria, una ciutat anglesa posada al Pacífic, però amb sol, immensament lluminosa, turística, plena de tulipans, palaus, museus i una badia amb velers protegida per muntanyes arrodonides, suaus, vorejades d' amarradors de petites barques i hidroavions que s'enlairen deixant l'olor de petroli a la ginesta florida.

Passejo d'esma per les escalinates i terrasses. Aquí una noia escampa Mozart esgarrapant àgilment el violí vingut d'Europa damunt del port fet amb passeres d'estaques de fusta clavades a l'aigua.

Victoria

Per Nuri Freixes Comas
Capítol 3

Estic lluny, molt lluny de casa. Victòria, dues hores de passejos retallats, brodats de mil i una varietat de flors, que es barregen amb botigues de records amb tendals rogencs i lletres daurades que donen color als edificis senyorials de pedra fosca. Tanta perfecció m'aclapara i em fa retornar a l'autobús que surt tres hores després de la meva arribada.

A l'autobús m'assec al primer seient del davant, al costat d'una noia amb una gorra florejada que trenteja. La Maureen em saluda i com nota que sóc estrangera aviat cau la frase que em diran i diré més cops en tot el llarg viatge pel Canadà i que em farà entrar en contacte amb la diversitat de gent que l'habita "Where are you from?" Així encetem una coneixença que dura tres hores, el que dura el viatge de tornada a Vancouver bus-ferry-bus i que continua quan, a l'endemà, jo corresponc a la seva invitació per prendre cafè a casa seva.

Poc després es mira el rellotge i em diu que pateix perquè no arribarà a temps de ser a casa quan els seus fills tornin de l'escola. Té quatre fills, nois i avui és la primera vegada que ha sortit sola de casa tot un dia des que va tenir el primer fill que ja té catorze anys. No hi està acostumada i li sap greu no ser a casa a temps. M'ensenya les fotos dels nens i del marit i també la de l'amiga amb la que havia anat a passar el dia. Ella es escriptora de contes per a nens i treballa des de casa. I el seu marit és tècnic informàtic. Em diu que ella es cuida principalment de la casa i els nens ja que el seu marit comença a treballar cada dia a les set del matí i no plega fins a les cinc de la tarda el dia que plega aviat, a vegades se li fan les set i fins i tot les vuit. Viuen en una casa com tantes n'hi ha Vancouver, aïllada, amb una mica de jardí que l'envolta. En conjunt té totes les comoditats necessàries, però és més aviat modesta, com totes les de la vora. Tenen el necessari i prou, es clar que el necessari en aquests llocs vol dir calefacció, parets ben aïllades de l'exterior. Ella es de Montreal i allà hi va de tant en tant ja que hi té els seus pares. Quan ens hem conegut m'ha fet una sensació una mica estranya, la gorra, l'estar a casa, Vancouver sembla que sigui una ciutat que les dones han de treballar i se la veu bastant avançada, si més no aquesta es la impressió o el pensament que jo en tenia només arribar, Canadà és un país avançat. El coneixement de la Maureen em desconcerta una mica. Em sembla que es jueva, i axó se m'ha confirmat quan he entrat a casa seva. Quan m'he acomiadat ens intercanviem les adreces de correu electrònic amb la intenció que no sempre es compleix de comunicar-nos. L'adreça de la Maureen és la primera adreça que jo apunto a la llibreta de viatge, l'escriuré, i ella m'insisteix molt perquè ho faci. La impressió que em queda quan me'n vaig és que potser viu molt aïllada i necessita contacte i comunicació. Hem sorprès, però més endavant m'adonaré que aquestes ganes de comunicació és molt habitual en la gent que m'aniré trobant pel camí.